

KOMMENTAR: At bedømme islam ud fra tirsdagens terrorhandlinger er som at bedømme kristendommen ud fra Jehovas Vidners eller en anden sekts synspunkt

De gode og de onde

AF CYRIL MALKÅ

Allah Akhbar! Gud er stor! Det er ikke få ting, der er blevet udøvet i Hans navn. Nogle, højst sandsynligt muslimske, fanatikere har, efter at have skåret halsen over på flypersonalet i flere maskiner, kastet sig selv og en masse passagerer i døden ved at flyve imod symboliske, strategiske mål.

Siden da har der sådan set været stilhed. Ikke fra ofrenes og Vestens side, som råber om blodhævn, men fra de muslimske landes side. Der har været et hav af modstridende signaler: Yassir Arafat giver sit blod og tager afstand fra hændelsen, imens den palæstinensiske befolkning fejrer »sejren« i gaderne.

Skyldes den misforståelse ikke, at ligesom i megen anden politik har lederne tabt forbindelsen med befolkningen? Fra arabisk side er Yassir Arafat ikke den hårdhændede og respekterede politiker, som han har været. Han er blevet for blød, for kompromissøgende.

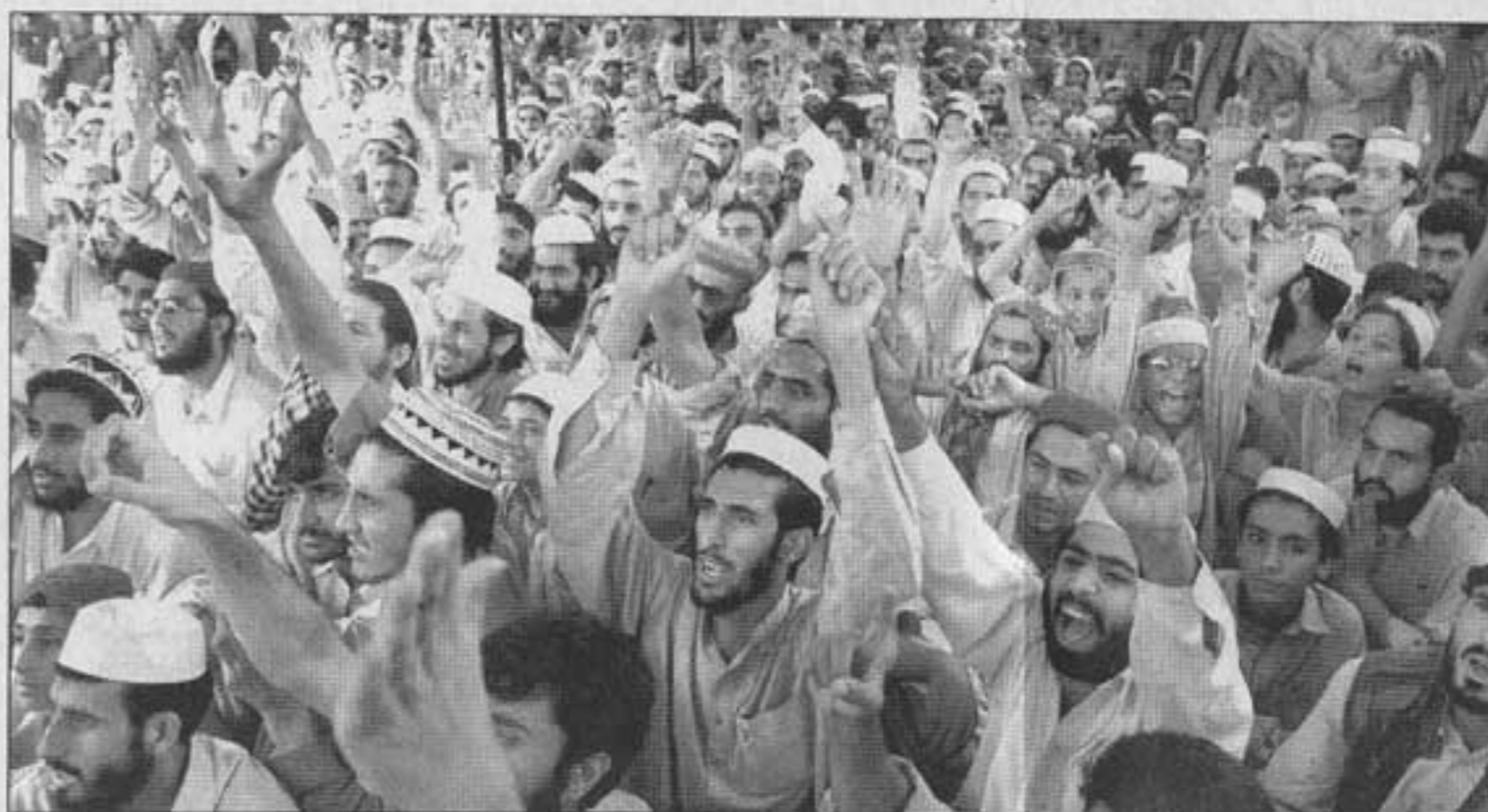
Fanatismen er der stadig væk, og for dem at se svarer Arafat ikke til det, de ønsker af en leder. Så følger de bare en anden. Hellere følge en anden, mere kold og kynisk person end at lave om på sig selv og sine meninger. Hellere slå ihjel end at tilgive.

Dette er netop en af problematikens hjørnesteen! Frygten, angsten for at lave om på visse ting. Det manglende ønske om at tilgive.

Ser man Taleban-regeringen i Afghanistan, og taler man med de forskellige ekstremister (hvilket er en ting, de færreste har gjort!), kan man ikke undgå at blive ret chokeret over deres åbenbare mangel på forståelse for, at vestlige mennesker er mennesker og ikke skadedyr. Går man videre i samtaler med dem (jeg har haft en del samtaler med palæstinensere, dengang jeg boede i Israel), kan man ikke undgå at indse, at der ikke er tale om de øvre samfundslag. Som oftest findes fundamentalismen hos de mere ubemidlede lag af samfundet. Det er yderst sjældent at se og høre disse ekstremistiske udtalelser hos dem, der har en rimelig god uddannelse og et godt job og liv.

De rabiate vil have en leder, der kan lede dem til tilintetgørelsen af »fjenden«, om den end så være zionisten, amerikaneren eller blot den vestlige verden. For dem at se, nu hvor Arafat er blevet stueren, har han efterladt dem med deres problem. Intet er sket...

Religion, islam i dette tilfælde, er ikke religion, men et samlepoint. Et værdigivende punkt i deres liv,

Som oftest findes fundamentalismen hos de mere ubemidlede lag af samfundet, skriver Cyril Malka. Her ses en gruppe pakistanske sunnimuslimer, der i søndags gav deres støtte til Osama bin Laden under en demonstration i Islamabad i Pakistan. (Foto: Nordfoto)

en kultur. Ligesom man egentligt kan være jøde uden at være troende jøde (altså af kultur), kan man være muslim uden at kunne Koranen. Af kultur. I Koranen, ligesom i Bibelen, vil man kunne finde passende vers til at retfærdiggøre sine handlinger. Islam, som identitet, er i dette tilfælde en måde at hive sig op over mængden. Det er en måde ikke at være elendig på. Det er en måde at få en værdi.

Man er intet uden denne værdiangivelse, og derfor er man parat til at dø for det. Lige præcis på samme måde, som Jehovas Vidner er parate til at lade sig selv (eller deres børn) dø pga. mangel på blod, er selvmordspiloten i stand til at slå sig selv og andre ihjel for det, han tror på.

Religion bruges på mange forskellige måder. Derfor vil vi aldrig være helt enige om, hvad den repræsenterer. Den islamiske fundamentalist er

ikke et øjeblik i tvivl om, at han gør det rigtige, og at han kommer direkte i paradiset, på samme måde som et Jehovas Vidne, der dør af manglende transfusion, ved, at han vil blive genfødt i den nye verden efter Harmagedon.

De islamiske fundamentalister er overbeviste om at være Guds udvalgte. De har en høj værdi, de er de eneste, der er udvalgte af Gud. For de muslimske fundamentalister repræsenterer faldet af World Trade Center en sejr. Endelig vinder de små, undertrykte over den store rige og mægtige.

Religion benyttes ikke her som gudsdyrkelse eller tro, men som et redskab til at holde fast i et værdisæt og til at skelne »gode« fra »onde«. Vi er de gode, andre er de onde, og de onde (de end så være vestlige eller udstødte) kan slås ihjel. Verden bliver sort og hvid.

At enkelte ekstremister reagerer på den måde er

slem. Det har vi tydelig set. Jeg vil dog påpege, at det er meget mere bekymrende, at en præsident som George W. Bush offentligt udtaler, at nu er det kampen imellem det gode og det onde, og det gode vil vinde!

Hvis præsidenten for en af de største nationer opfatter verden på samme måde som en vulgær fundamentalist, er vi på afveje, og det er ikke godt at vide, hvordan eventyret slutter.

Det er vigtigt at huske, at det at bedømme islam og araberne ud fra disse handlinger er som at bedømme kristendommen og den vestlige verden ud fra Jehovas Vidners eller en anden sekts synspunkt. Det er det nemmeste at gøre, men langt fra det rigtige.

Cyril Malka er psykoanalytiker og ekspert i religiøse sekter